

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Mgr. Radima Kadlčáka a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobce: **M. H.**, narozený „X“,
bytem „X“,
zastoupený JUDr. Radkem Bechyně, advokátem,
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2018, č. j. 5098/DS/2017,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků řízení **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 4. 2018, č. j. 5098/DS/2017, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Žatec (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 9. 2017, č. j. MUZA 24253/2017/ODS, jímž byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), zamítnuty námitky žalobce proti záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 19. 4. 2017 byl potvrzen. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady řízení.

Žaloba

2. Žalobce v podané žalobě namítl, že napadeným rozhodnutím, resp. postupem správního orgánu, byl zkrácen na svých právech tak, že to mělo za následek nezákonné rozhodnutí ve věci. Žalobce toto tvrzení dále upřesnil tím, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky. V souvislosti s tím pak žalobce poukázal na obsah doplněného odvolání, konkrétně na odkaz na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, vydané ve skutkově shodné věci, z něhož je zřejmé, že se nadepsaný odvolací orgán zabýval kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Obdobné řešení podle žalobce vyplývá i z rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, ve kterých se uvedený krajský úřad jako odvolací orgán zabýval způsobilostí jednotlivých rozhodnutí, na jejichž základě jsou body zaznamenány, a to zejména na základě podaného odvolání, kdy odvolatel takové posouzení požadoval a na možnou nezpůsobilost podkladů ve svém odvolání upozorňoval. Podobně postupoval i prvoinstanční správní orgán Městský úřad Písek v rozhodnutí ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, kdy odmazal dva konkrétní záznamy z bodového hodnocení učiněné na základě nezpůsobilých podkladů. Žalobce přitom zdůraznil zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně. Pokud jeden správní orgán rozhoduje uvedeným způsobem, nepovažuje žalobce za správné, aby totožný správní orgán v jiné místní působnosti rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť by byla narušena rovnost účastníků před zákonem, a to pouze na základě místní příslušnosti.
3. Dále žalobce uvedl, že ve svém odvolání namítl nezpůsobilost jednotlivých podkladů pro záznam bodů do bodového hodnocení s tím, že oznámení od příslušných oddělení policie o spáchání přestupku nemohou být dostatečným důkazem a musejí být vždy porovnána s příslušným rozhodnutím o přestupku, aby byla vyloučena možná chyba lidského faktoru či zvláště orgánu veřejné moci. Žalobce upozornil, že rozhodnutí i přes specifickou blokovou řízení lze vydat v souladu se všemi požadavky zákona tak, aby obsahovalo údaje o osobě přestupce, místu a době spáchání přestupku a aby z něj bylo zcela zřejmé, o jaký přestupek se mělo jednat, podle jakého ustanovení zákona byl přestupek kvalifikován a jaká zákonem stanovená povinnost byla porušena. Na podporu své argumentace žalobce zmínil rozhodnutí v blokových řízeních – blok série „X“, č. „X“, a blok série „X“, č. „X“, které nejsou dle jeho názoru v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu způsobilé být podkladem pro záznam bodů. Poukázal také na rozhodnutí v blokovém řízení – blok série „X“, č. „X“, ze kterého je zřejmé, že veškeré zákonem stanovené Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

požadavky byly dodrženy. Žalobce přitom nesouhlasil s názorem žalovaného, že v rámci blokového řízení přestupce svým podpisem uděluje souhlas s tímto druhem projednání a správností takového rozhodnutí, neboť není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal přestupce.

4. V návaznosti na shora uvedené žalobce namítl, že z vydaného rozhodnutí musí být zřejmé, že přestupce porušil povinnost být za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem jako řidič motorového vozidla, když jediné za této situace podléhá daný přestupek evidenci bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále žalobce namítl, že z rozhodnutí musí být naprosto zřejmé, jakého jednání se měl přestupce dopustit, a to s odkazem zejména na popis jednání v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti. Podstatnou náležitostí je též kde a kdy mělo ke spáchání přestupku dojít, aby bylo možné vyloučit, že se přestupek stal mimo pozemní komunikaci a přestupce neměl být trestán dle zákona o silničním provozu. Žalobce uzavřel, že údaje v rozhodnutí by měly být uvedeny čitelně, srozumitelně a přehledně, aby rozhodnutí mohlo být přezkoumáno. Pokud jsou údaje nečitelné, není možné na základě takového rozhodnutí evidovat body v bodovém hodnocení řidiče, neboť z rozhodnutí nejsou zřejmé okolnosti daného přestupku.
5. K jednotlivým pokutovým blokům pak žalobce uvedl, že:
 1. pokutový blok ze dne 19. 4. 2017 obsahuje chybnou právní kvalifikaci přestupku, resp. zde není zřejmý odkaz na právní kvalifikaci, přičemž vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti, když není specifikováno konkrétní místo jeho spáchání,
 2. pokutový blok ze dne 17. 8. 2015 obsahuje chybnou právní kvalifikaci přestupku, resp. zde není zřejmý odkaz na právní kvalifikaci, přičemž vyvstává i pochybnost o věcné příslušnosti, když není specifikováno konkrétní místo jeho spáchání, z popisu skutku též nevyplývá jednoznačná skutková podstata.
6. Souhrnně pak žalobce namítl, že přestupky v pokutových blocích nejsou označeny konkrétně a individualizovaným popisem jednání, nejsou tak způsobilými podklady pro zápis bodů do bodového hodnocení řidiče. V tomto směru také odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 127/2017-39. Přestupky tak dle žalobce nejsou konkrétně vymezeny a nemohou být podkladem pro zápis bodů do registru.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl a současně mu přiznal právo na náhradu nákladů soudního řízení. Žalobní body jsou přitom dle jeho názoru pouze obecné a nekonkrétní. Neodpovídají tak obsahové stránce spisu, resp. jednotlivých pokutových bloků. K samotnému řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů žalovaný odkázal na obsáhlou judikaturu Nejvyššího správního soudu. Dále žalovaný uvedl, že všechny dotčené pokutové bloky jsou čitelné, mají jednoznačný slovní projev a jsou plně přezkoumatelné. Žalovaný pak napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, včetně odkazu na rozhodnutí jiných správních orgánů, přičemž upozornil, že má každý případ svá specifika. Žalovaný dále konstatoval, že se vypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobce, které byly zcela obecného charakteru. Žalovaný trval na tom, že v řízení o námitkách nebylo shledáno, že by pokutové bloky byly vydány v rozporu s právními předpisy, popis přestupkového jednání

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

je v pokutových blocích dle žalovaného dostatečně přesný a jednoznačný, správní orgán vycházel z konkrétních oznámení o přestupcích a označených pokutových bloků. Zápis právních norem na pokutových blocích byl poté žalovaným shledán v souladu se zákonem a judikaturou. K poukazu žalobce na to, jaké údaje by měly být patrné z rozhodnutí v blokovém řízení, žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Žalovaný tedy uzavřel, že žalobci byly body zaznamenány oprávněně na základě způsobilých podkladů pro zápis bodů, v řízení bylo postupováno v souladu s platnými právními předpisy a rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Ke všem dotčeným pokutovým blokům žalovaný též uvedl, že je přestupce jednoznačně identifikován, a to ve spojení právní kvalifikace přestupkového jednání a konkrétního spáchaného přestupku. Pochybnosti o místě spáchání přestupků, popř. i o věcné příslušnosti, přitom ve věci dle žalovaného nenastaly.

Posouzení věci soudem

6. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce uvedl, že souhlasí s projednáním věci bez nařízení jednání a žalovaný nesdělil do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoliv byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání uděluje.
7. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
8. Soud po přezkoumání skutkového i právního stavu věci a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro rozhodnutí o žalobě. Přípisem ze dne 21. 4. 2017, č. j. MUZA 11381/2017/DOP-ŘP, který byl žalobci doručen dne 27. 4. 2017, oznámil správní orgán I. stupně, že ke dni 19. 4. 2017 žalobce dosáhl celkového počtu 12 bodů v bodovém hodnocení, a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu. Vyhotoven byl také výpis z bodového hodnocení řidiče obsahující historii bodového hodnocení žalobce. Dne 2. 5. 2017 podal žalobce námitky proti veškerým záznamům. Správní orgán I. stupně si následně vyžádal kopie dotčených pokutových bloků vydaných v přestupkových řízeních.
10. Podkladem pro záznam bodů do registru řidičů přitom byly pokutové bloky vydané dne 17. 8. 2015 a 19. 4. 2017, na základě kterých byla vyhotovena i jednotlivá oznámení o spáchání přestupku.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

11. Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení č. j. KRPA-336765/PŘ-2015-000M31 ve spojení s blokem na pokutu ze dne 17. 8. 2015, série „X“, č. „X“, na částku 100 Kč, soud zjistil, že žalobce (identifikovaný jménem a příjmením, rodným číslem, adresou pobytu a číslem řidičského průkazu) jako řidič motorového vozidla registrační značky „X“ nebyl dne 17. 8. 2015 v 15:06 hod. na křižovatce ulic Libušská a Kunratická spojka, Praha 4, za jízdy připoután bezpečnostním pásem, a tím porušil povinnost stanovenou v § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, přičemž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Z bloku na pokutu se též podává místo a datum jeho vydání, jakož i oprávněná úřední osoba, včetně služebního čísla a podpis přestupce. Obsah bloku na pokutu přitom plně odpovídá skutečností uvedeným v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
12. Z oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení č. j. KRPU-84049/PŘ-2017-040706 ve spojení s blokem na pokutu ze dne 19. 4. 2017, série „X“, č. „X“, na částku 500 Kč, soud zjistil, že žalobci (identifikovanému jménem a příjmením, rodným číslem, adresou pobytu a číslem občanského průkazu) jako řidiči motorového vozidla registrační značky „X“ dne 19. 4. 2017 v 16:45 hod. v ulici Holedeč 125 (Holedeč), kde byla stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/h, byla naměřena rychlost 69 km/h, po odečtení odchylky měřícího zařízení tedy 66 km/h, čímž žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem v obci o více než 5 km/h a méně než 20 km/h, a tím porušil povinnost stanovenou v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, přičemž se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 téhož zákona. Z bloku na pokutu se též podává místo a datum jeho vydání, jakož i oprávněná úřední osoba, včetně služebního čísla a podpis přestupce. Obsah bloku na pokutu přitom plně odpovídá skutečností uvedeným v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.
13. Obsahem správního spisu je zároveň i rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy, odboru dopravněsprávních činností, ze dne 25. 11. 2015, č. j. MHMP 2031931/2015/Kva, kterým byl žalobce uznán vinným tím, že se dne 1. 10. 2015 úmyslně na výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda nebyl ovlivněn jinou návykovou látkou než alkoholem, přičemž se tak dopustil přestupku.
14. Žalobci bylo následně umožněno seznámit se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí, jakož i s historií jeho bodového hodnocení, přičemž měl možnost se ve věci též vyjádřit. S ohledem na obsah vyjádření žalobce pak bylo usnesením ze dne 2. 6. 2017 řízení v daném případě přerušeno na dobu 90 dnů, z důvodu žalobcem učiněného podnětu k přezkumnému řízení ve věci pokuty v blokovém řízení ze dne 19. 4. 2017. Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, však bylo dne 2. 8. 2017 správnímu orgánu I. stupně sděleno, že nebyly shledány zákonné důvody pro změnu nebo zrušení dotčeného rozhodnutí v přezkumném řízení. Žalobce byl poté vyrozuměn o pokračování správního řízení a opětovně mu bylo umožněno seznámit se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí, přičemž měl možnost se ve věci také znovu vyjádřit.
15. Shora rekapitulovaným rozhodnutím ze dne 8. 9. 2017, č. j. MUZA 24253/2017/ODS, pak správní orgán I. stupně ve smyslu § 123f odst. 3 zákona o silničním provozu ve věci zamítl námitky žalobce proti provedenému záznamu 12 bodů jako neodůvodněné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, o kterém žalovaný rozhodl žalobou napadeným rozhodnutím.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. V projednávaném případě se soud nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, kterou žalobce spatřoval v tom, že žalovaný nerefletoval odvolací důvody a nezabýval se předloženými důkazními prostředky. Těmto tvrzením žalobce však soud nepřisvědčil. V této souvislosti žalobce poukazoval zejména na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014 a ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, jakož i na rozhodnutí Městského úřadu Písek ze dne 19. 1. 2015, č. j. MUPI/2014/34902/CH-nám.BH/3, z nichž je dle jeho názoru zřejmé, že se shora jmenované správní orgány zabývaly kvalitou jednotlivých rozhodnutí v blokových řízeních a označily je za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Soud pak v řešené věci pečlivě prostudoval odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a shledal, že žalovaný v něm řádně vypořádal všechny odvolací námitky žalobce, a to včetně námitky poukazující právě na zmíněná rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a rozhodnutí Městského úřadu Písek. K těmto rozhodnutím žalovaný na straně 8 napadeného rozhodnutí výslovně uvedl, že odkaz žalobce na rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje či Městského úřadu Písek je ve věci nepřipadným, neboť žalovaný vychází při svém rozhodování ze zákonů, jiných právních předpisů a případně soudní judikatury, přičemž mu v žádném případě nepřísluší opírat svá rozhodnutí o rozhodnutí jiných správních orgánů, neboť každý jednotlivý případ má své zvláštnosti. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu také konstatoval, že při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovitě formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje § 85 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Podstatné přitom je, aby konkrétní jednání osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazy na ustanovení zákona o přestupcích a zákona o silničním provozu, která přestupce porušil. Z doložených kopií pokutových bloků a příkazu tak bylo dle konstatování žalovaného zřejmé, že jednání žalobce bylo vždy identifikováno dostatečně přesně, přičemž tak bylo možné jeho podřazení dle zákona a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Z uvedeného tak podle názoru soudu jednoznačně vyplývá, že se žalovaný s námitkou upozorňující na odlišnou rozhodovací praxi Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a Městského úřadu Písek řádně vypořádal, přičemž ve své argumentaci reagoval na žalobcem předložená rozhodnutí a zároveň zodpověděl i námitky zpochybňující způsobilost pokutových bloků jako podkladů pro záznam bodů. Vzhledem k tomu, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí dostatečně vypořádal i všechny ostatní odvolací námitky, soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné. Ostatně žalobce spíše než s absencí úvah žalovaného ve smyslu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí nesouhlasí právě s jeho vlastními závěry o důvodech, pro které bylo rozhodnuto o zamítnutí jeho námitek proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče. Předmětná námitka proto byla soudem shledána nedůvodnou.
17. Na tomto místě pak soud považuje za vhodné připomenout, že bodový systém zavedený zákonem o silničním provozu obecně spočívá v tom, že řidičům motorových vozidel jsou za vybrané přestupky a trestné činy proti bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích zaznamenávány „trestné“ body do určité výše, jež jsou podle aktuální judikatury (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

2015, č. j. 6 As 114/2014-55) považovány za trest ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod. Za spáchaný přestupek nebo trestný čin bude řidiči uložena sankce podle zákona o přestupcích nebo zákona o silničním provozu, případně trest za spáchaný trestný čin a zároveň ještě, půjde-li o vybraný přestupek nebo trestný čin spadající do systému bodového hodnocení, mu bude zaznamenán stanovený počet bodů. Při dosažení nejvyššího stanoveného počtu bodů pozbývá řidič odbornou způsobilost k řízení motorových vozidel a s tím i řidičské oprávnění. Zákon v příloze upravuje taxativní výčet protiprávních jednání a počtů bodů, které za tato jednání budou zaznamenány. Počet bodů za určité jednání je stanoven fixně, a tudíž při záznamu bodů nelze uplatnit správní uvážení ohledně počtu bodů, které budou zaznamenány, a stejně tak nelze zaznamenat počet bodů za jednání, které není v příloze uvedeno (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).

18. Z charakteru řízení o námitkách současně vyplývá zásadní rozdíl mezi tímto řízením a řízeními o přestupcích, na základě kterých se body do registru řidičů zaznamenávají. V řízení o jednotlivých přestupcích proti bezpečnosti silničního provozu je projednáváno, zda se stal skutek definovaný zákonem o přestupcích či v jiném právním předpisu jako přestupek a zda byl řidič obviněn z jeho spáchaní jeho pachatelem, případně další okolnosti související s naplněním skutkové podstaty přestupku. V řízení o námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů je pak předmětem řízení posouzení, zda byl záznam bodů v registru řidičů proveden v souladu se zákonem, tj. zda podkladem pro záznam bylo pravomocné rozhodnutí, zda počet zaznamenaných bodů odpovídá spáchanému přestupku, atd. Předmětu řízení poté odpovídá i výrok rozhodnutí a jeho odůvodnění. Z těchto skutečností je třeba vycházet při podání opravných prostředků, jsou-li zákonem připuštěny. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 6. 8. 2009, č. j. 9 As 96/2008-44, v námitkách proti provedení záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchaní přestupku sice došlo, nicméně mu byl zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů.
19. V případě námitek proti zaznamenání bodů tak může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobným podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Co se však týče samotného aktu, na jehož základě byl záznam proveden, platí pro něj presumpce správnosti a není na odvolací instanci, resp. soudu, aby se zabývaly jeho zákonností a správností. Pouze v případě, že by tento akt byl zákonem předepsaným způsobem zrušen, musel by správní orgán body z registru odstranit, což by se mělo podle § 156 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) stát usnesením vydaným *ex officio* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č. j. 5 As 118/2011-103).
20. V rozsudku ze dne 24. 8. 2010, č. j. 5 As 39/2010-76, se Nejvyšší správní soud zabýval povahou a důkazní relevancí oznámení o uložení pokuty za přestupek. Nejvyšší správní soud zde konstatoval, že „[o]známení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci, nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam však bez dalšího nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ Oznámení o uložení blokové pokuty tedy není nezpochybnitelným důkazem o tom, že řidič přestupek spáchal. Proto, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích uvedených v oznámení, je nutné vycházet i z dalších důkazů.

21. Právě z výše citovaných úvah tak soud vycházel při hodnocení dalších žalobních námitek uplatněných žalobcem ve věci. Ten zpochybnil záznamy bodů v registru řidičů, které mu byly zaznamenány na základě pokutových bloků ze dne 17. 8. 2015 a 19. 4. 2017. Soud přitom shledal, že údaje zaznamenané na všech vyžádaných pokutových blocích zcela odpovídají údajům uvedeným v oznámeních o uložení pokuty v blokovém řízení.
22. Jak už bylo ostatně dříve konstatováno, v případě pravomocných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení se presumuje jejich správnost, a to za předpokladu, že nejsou nicotná. Nic takového ovšem žalobce nenamítal, přičemž ani soud neshledal, že by takovouto vadou některé rozhodnutí vydané v blokovém řízení trpělo. Presumpce správnosti rozhodnutí však ještě neznamená, že každé takové rozhodnutí bude způsobilým podkladem pro záznam bodů do registru řidičů. Způsobilost podkladu totiž závisí také na tom, zda obsahuje dostatek údajů umožňujících subsumpci konkrétního protiprávního jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, která přiřazuje k jednotlivým porušením vybraných povinností stanovených předpisy o provozu na pozemních komunikacích počet bodů za tato jednání. Nezbytnou podmínkou pro provedení záznamu bodů za přestupek projednaný v blokovém řízení je tedy dostatek relevantních údajů v pokutovém bloku.
23. V projednávané věci byly žalobci zaznamenány body mimo jiné za přestupky spáchané ve dnech 17. 8. 2015 a 19. 4. 2017. Soud tudíž prostudoval příslušné (žalobcem konkrétně namítané) pokutové bloky a shledal, že je v nich žalobce jako přestupce jednoznačně identifikován, uveden je také stručný slovní popis přestupkového jednání, včetně místa a času jeho spáchání a dále údaj o tom, podle jakého ustanovení byl jím spáchaný přestupek kvalifikován, jakož i výše uložené pokuty. Obsažena je též vždy totožnost oprávněné úřední osoby, včetně služebního čísla, místo i datum vydání bloku. Každý pokutový blok je poté stvrzen podpisem přestupce - tj. žalobce.
24. Nejvyšší správní soud přitom již v rozsudku ze dne 4. 9. 2012, č. j. 7 As 94/2012-20, vyslovil, že „[s] rigidní přísností nelze posuzovat pokutový blok ani po obsahové stránce. Při zohlednění specifik blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkami „jízda bez použití BP“ nebo „pásy“, jsou-li tyto zkratky doplněny odkazem na ustanovení zákona o přestupcích, ve kterém je přestupek specifikován, a na ustanovení zákona o silničním provozu, které přestupce porušil. V daném případě je zřejmé, že stěžovatel se dopustil přestupků tím, že nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Nelze dospět k jinému závěru, než že ke zpochybnění způsobilosti pokutového bloku jako podkladu pro záznam bodů do registru dojde jedině tehdy, nebude-li na pokutovém bloku přestupek jako konkrétní, individualizované jednání vůbec vymezen. V určitých případech se proto lze spokojit Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

i s pouhým (...) odkazem na ustanovení zákona o silničním provozu, který stanoví porušenou povinnost, (...) [pokud se] jedná o odkaz na dostatečně konkrétní ustanovení zákonů ve spojení s dalšími údaji, které ve svém souhrnu skutek stěžovatele dostatečně konkrétně popisují.“

25. V nyní posuzovaném případě soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od uvedených (konstantních) závěrů, které Nejvyšší správní soud zopakoval i v rozsudcích ze dne 28. 8. 2014, č. j. 4 As 127/2014-39, nebo ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018-37, jakkoliv odchýlit, přičemž tak konstatuje, že přestupkové jednání žalobce bylo ve všech dotčených pokutových blocích identifikováno natolik přesně, že najisto umožnilo podřazení těchto jednání pod příslušnou položku přílohy k zákonu o silničním provozu, a tedy i provedení záznamu bodů do registru řidičů. Jinými slovy, v dané věci hodnocené pokutové bloky po obsahové stránce zcela vyhověly nárokům, které na ně klade výše odkazovaná rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu.
26. Na tomto místě pak soud znovu upozorňuje na obsah již dříve rekapitulovaného bloku na pokutu ze dne 17. 8. 2015. Soud přitom nad rámec již uvedeného zdůrazňuje, že popis skutku je jednak slovy dostatečně specifikován a jednak mu plně odpovídá i odkaz na § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, který upravuje toliko jedinou povinnost řidiče, a to být za jízdy připoután bezpečnostním pásem. Současně je pro potřeby blokového řízení dostatečně určité vymezeno i místo a čas spáchání přestupku. Ztotožněna je nepochybně i osoba žalobce jako přestupce. Zcela zřejmá je též výše uložené sankce, jakož i místo vydání rozhodnutí a údaje o oprávněné osobě. Zřetelný je rovněž podpis přestupce, jehož totožnost byla mj. ověřena osobním dokladem uvedeného čísla. Pokud se dále jedná o popis skutku v bloku na pokutu ze dne 19. 4. 2017, i v tomto případě má soud za to, že popis skutku je jednak slovy dostatečně specifikován a jednak je zde také odkaz na zákonné stanovení nejvyšší povolené rychlosti v obci, kterou řidič nesmí překročit a § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu, ve kterém je jasně uvedeno, že „*fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o méně než 20 km.h-1 nebo mimo obec o méně než 30 km/h*“. Stran číselných údajů se tak v předmětném bloku konkrétně uvádí nejvyšší povolená rychlost v měřeném místě 50 km/h, naměřená rychlost 69 km/h, a tedy po odečtení odchylky měřicího zařízení 66 km/h. Současně je pro potřeby blokového řízení dostatečně určité vymezeno místo a čas spáchání přestupku. Ztotožněna je nepochybně i osoba žalobce jako přestupce. Zcela zřejmá je též výše uložené sankce, jakož i místo vydání rozhodnutí a údaje o oprávněné osobě. Zřetelný je rovněž podpis přestupce, jehož totožnost byla mj. ověřena osobním dokladem uvedeného čísla.
27. Z veškerých namítaných pokutových bloků je tedy jednoznačně seznatelné, za jaká přestupková jednání byl žalobce pokutován. Jinak řečeno, popis skutku a jeho právní kvalifikace jsou vždy srozumitelné a neponechávají tak ve svém důsledku žádné pochyby o tom, kdy, kde a jakého přestupku se žalobce dopustil. Z obsahu pokutových bloků též najisto vyplývá, že se žalobce jednotlivých přestupků dopustil na veřejných komunikacích, neboť je vždy uvedeno konkrétní místo – tj. ulice s číslem orientačním přilehlé budovy, popř. křižovatka dvou ulic. Zcela obecně tvrzená námitka žalobce, že není zjištěitelné, zda k přestupku došlo na veřejně přístupné komunikaci, nebo na soukromém pozemku, je tudíž nedůvodná. Předmětné bloky obsahují i naprosto jasná označení přestupků, které byly spáchány, a proto je nedůvodná také námitka nesprávné právní kvalifikace obsažené v dotčených pokutových blocích. Všechny bloky na pokutu jsou též zcela čitelné, přičemž tak v kontextu veškerých nadepsaných skutečností nelze přisvědčit obecným, resp. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

univerzálním, tvrzením žalobce, které se v tomto směru míjí s obsahem samotného správního spisu.

28. Dle přílohy zákona o silničním provozu se pak za jednání spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti stanovené zákonem nebo dopravní značkou o více než 5 km/h a méně než 20 km/h v obci zaznamenají v registru řidičů 2 body, za porušení povinnosti být za jízdy připoután se zaznamenají v registru řidičů 3 body a za odmítnutí řidiče podrobit se vyšetření podle jiného právního předpisu ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou se v registru řidičů zaznamená 7 bodů. Podle přílohy k zákonu o silničním provozu tak byly žalobci za každý z výše uvedených přestupků přičteny body následovně: za přestupek ze dne 17. 8. 2015 – 3 body, za přestupek ze dne 19. 4. 2017 – 2 body a za přestupek ze dne 1. 10. 2015, plynoucí z rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 25. 11. 2015, který však v dané věci nebyl jakkoliv namítán – 7 bodů. Celkem tak žalobce ke dni 19. 4. 2017 dosáhl počtu 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče, při jejichž dosažení řidič pozbývá řidičské oprávnění ve smyslu § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu.
29. K námitce žalobce, že argument žalovaného o specifičnosti blokového řízení a rozhodnutí v něm vydaného nemůže omluvit nedostatky, které takové rozhodnutí nese z pohledu zákonných požadavků na takovýto druh rozhodnutí, soud dále konstatuje, že s ohledem na platnou a účinnou právní úpravu a výše citovanou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal, že by některé z nadepsaných rozhodnutí vydaných v blokovém řízení o přestupcích, za něž byly žalobci zaznamenány body v registru řidičů, vykazovalo vady, které by je činily podkladem pro provedení záznamu nezpůsobilým. Tvrdí-li žalobce v této souvislosti, že i přes specifičnost blokového řízení lze rozhodnutí vydat v souladu se všemi požadavky zákona a odkazuje-li na rozhodnutí připojená k žalobě (tj. bloky na pokutu), soud opětovně zdůrazňuje, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru může být zkoumáno pouze to, zda byl záznam proveden v souladu se způsobilým podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému ohodnocení stanovenému v zákoně. Není tedy třeba posuzovat splnění všech požadavků zákona, pokud jde o obsah pokutového bloku, ale toliko jeho způsobilost k provedení záznamu bodů, tedy zda se jedná o rozhodnutí pravomocné, zda není nicotné a zda obsahuje dostatek údajů pro identifikaci konkrétního přestupkového jednání a jeho podřazení pod příslušnou položku přílohy zákona o silničním provozu. Tyto podmínky byly v případě shora odkazovaných (tj. žalobou dotčených) pokutových bloků dle hodnocení soudu splněny.
30. Žalobce v žalobě také zpochybnil argument žalovaného, že jako přestupce svým podpisem na pokutovém bloku dal souhlas s projednáním věci v blokovém řízení a správností takového rozhodnutí, neboť dle jeho názoru není možné, aby za správnost rozhodnutí odpovídal sám přestupce, od kterého nelze očekávat takovou znalost práva, aby mohl zákonnost rozhodnutí posoudit a případně žádat nápravu. K této námitce soud plně odkazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které *„[u]dělením souhlasu s projednáním skutků v blokovém řízení, jehož udělení žalobkyně nezpochybňuje, v souladu se zásadou vigilantibus iura žalobkyně převzala odpovědnost za skutečnost, že údaje uvedené na příslušných pokutových blocích souhlasí se zjištěným skutkovým stavem, že tento skutkový stav byl zjištěn úplně a zejména že zjištěnému skutkovému stavu odpovídá právní kvalifikace přestupkového jednání, za které byla žalobci udělena pokuta v blokovém řízení a uvedena na pokutových blocích (porušení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu). Svůj souhlas žalobkyně stvrdila podpisem. Udělením souhlasu jako podmínky sine qua non k nabytí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.*

právní moci pokutového bloku tak žalobkyně rovněž vědomě vstoupila do režimu omezeného přezkumu pravomocného pokutového bloku jako rozhodnutí vydaného ve specifickém zkráceném řízení a následně nadaného presumpcí správnosti. Pokud měla žalobkyně jakékoli pochybnosti během projednání obou přestupků na místě, ... neměla projevit souhlas s blokovým řízením a údaji zaznamenanými v pokutovém bloku a měla využít svého práva na zahájení běžného řízení o přestupcích. Jestliže nyní žalobkyně nesouhlasí se skutkovými závěry a právním posouzením obsaženým v pokutových blocích a dovolává se jejich změny v důsledku dodatečného doložení důkazů, nelze tyto skutečnosti úspěšně uplatňovat v řízení o námitkách s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, neboť směřují proti pravomocným rozhodnutím vydaným jiným (přestupkovým) orgánem v jiném (blokovém) řízení; tato dodatečná tvrzení by bylo lze uplatnit toliko v opravných prostředcích směřovaných přímo proti rozhodnutím vydaným v blokovém řízení, jakkoli je tato možnost z povahy rozhodování v blokovém řízení velmi limitovaná. Tak jako tak, orgánu příslušnému k řízení o námitkách proti záznamu bodů do registru řidičů nepřísluší přezkum skutkového stavu a právní kvalifikace rozhodnutí vydaného v blokovém řízení či jeho případná změna“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2013, č. j. 6 As 67/2013-16, ze dne 4. 10. 2018, č. j. 9 As 149/2018-44, ze dne 27. 3. 2019, č. j. 1 As 61/2019-24 a ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 As 467/2018-37).

31. V tomto kontextu tedy soud zdůrazňuje, že na předmětné pokutové bloky je třeba nahlížet jako na správné a zákonné, a to až do okamžiku, než je příslušný orgán veřejné moci zákonem předvídaným postupem prohlásí za nezákonné a zruší je (zásada presumpce správnosti aktů orgánů veřejné moci). V dané věci přitom nebyly pokutové bloky zrušeny. Soud proto s ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti uzavírá, že se správní orgány posuzovaným případem zabývaly zcela dostatečně, přičemž vzali v potaz veškeré rozhodné skutečnosti a důkazy, které byly součástí spisového materiálu.
32. Upozornil-li žalobce také na zásadu legitimního očekávání, podle které by správní orgány měly ve věcech se shodnými nebo obdobnými znaky postupovat a rozhodovat shodně, soud uvádí, že uplatnění této zásady nemůže být bezbřehé a nutit správní orgány k jednotnému rozhodování bez ohledu na další okolnosti či dokonce bez ohledu na možnou nesprávnost právního názoru dříve vysloveného tímž nebo jiným správním orgánem. Správní orgán se proto zásadně může odchýlit od své dosavadní správní praxe nebo od závěrů jiného správního orgánu rozhodujícího v obdobných věcech, pokud své rozhodnutí řádně zdůvodní (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 5. 2020, č. j. 15 A 302/2017-41). Tomuto požadavku žalovaný v projednávané věci najisto dostál, neboť své úvahy obsažené v napadeném rozhodnutí podpořil konstantní a plně přílehlavou judikaturou Nejvyššího správního soudu, přičemž zároveň v souladu s ní i rozhodl. Zdejší soud proto shledal, že postupem ani rozhodnutím žalovaného nebyla narušena rovnost účastníků před zákonem, jak tvrdí žalobce, a nedošlo ani k porušení § 2 odst. 4 správního řádu, resp. zásady legitimního očekávání. Skutečnost, že Krajský úřad Moravskoslezského kraje či Městský úřad Písek rozhodoval v „podobných“ případech jinak než žalovaný, tak nepředstavuje dle názoru soudu dostatečný důvod k tomu, aby bylo věcně správné a řádně odůvodněné rozhodnutí žalovaného, nadto plně odpovídající aktuální a konstantní judikatuře Nejvyššího správního soudu, zrušeno.
33. Ve věci lze tudíž shrnout, že žalobci bylo za nadepsané přestupky oprávněně připsáno celkem 12 bodů. Soud tedy uzavírá, že záznamy bodů žalobce v registru řidičů byly provedeny plně v souladu s příslušnými právními předpisy, na základě pravomocných

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

rozhodnutí o přestupcích (blokových pokut a rozhodnutí), která jsou způsobilým podkladem pro záznam bodů.

34. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že neshledal důvod pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí. Soud tak žalobu v mezích žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
35. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl výrokem II. rozsudku ve smyslu § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., tj. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. K tomu soud pro úplnost podotýká, že i zastupování zájmů žalovaného v rámci soudního řízení je nutno považovat za součást jeho úřední činnosti. V daném kontextu je pak možno odkázat na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47, podle něhož „s výkonem působnosti jednotlivých správních orgánů je nerozlučně spojena též povinnost tuto činnost obhájit u nezávislého soudu, povolaného na základě příkazu ústavodárce k ochraně práv jednotlivců (srov. čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Náklady takto vzniklé při této standardní činnosti správních orgánů jsou stejně jako veškeré náklady na fungování veřejné správy hrazeny z veřejných rozpočtů, tj. z výměřku daní a poplatků hrazených všemi občany na základě zákona“ (srov. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 11. 2018, č. j. 7 As 424/2018-21).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. června 2021

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)